

MISSATGE A LA DIÒCESI DE GIRONA

Estimats i estimades que feu camí tot formant l'Església de Déu que peregrina a Girona. Benvolguts i benvolgudes que viviu en aquestes terres, us saludo a tots i a tots us desitjo pau i bé.

Voldria en primer lloc saludar-vos a tots els qui formeu el poble sant de Déu organitzat al voltant dels tretze arxiprestats i les seves parròquies de la nostra diòcesi. Cridat pel Papa Francesc vinc a Girona disposat a fer front al present amb coratge i treballar envers el futur amb esperança juntament amb tots i cadascun de vosaltres, perquè tant sols caminant tots junts podem avançar seguint la crida que Crist ens ha fet a cadascun. Som cridats a ser testimonis de Crist enmig del món. Amb els preveres, amb els diaques, amb els seminaristes, amb els religiosos i religioses, amb els catequistes, amb tots els qui formeu part de les diferents parròquies, moviments, confraries i associacions que integren la rica pluralitat de l'Església de Girona, demanem-li al Senyor de viure d'una manera digna la vocació que hem rebut (Cf. Ef 4,1).

Comencem aquest caminar junts a les portes del Jubileu convocat pel Papa Francesc per l'any 2025. Aquest any 2024 ens aproparem cap al Jubileu i el mateix Sant Pare ens convida a viure'l com «un any intens d'oració, en el qual els cors es puguin obrir per a rebre l'abundància de la gràcia, fent del "Pare Nostre", l'oració que Jesús ens va ensenyar, el programa de vida de cadascun dels seus deixebles.» (*Carta pel Jubileu 2025*).

Vinc a Girona per viure amb vosaltres la nostra fe, la fe que compartim, la que ens fa dir a Déu Pare i ens fa germans en Jesucrist. Cert que són moltes les dificultats a les que s'enfronta l'Església avui, i per tant també l'Església de Girona, però hem de viure la nostra fe com un vertader regal que Déu ens ha fet, un regal que ens ha de moure a viure-la de manera coherent, defugint i evitant qualsevol escàndol que tant de mal fan a la nostra societat i sobretot a la mateixa Església. La fe no és quelcom per a viure tot just quan ens reunim a l'entorn de la taula de la Paraula i la de l'Eucaristia; la fe ha de ser present, l'hem de fer present, en cada moment de la nostra vida; en els bons i en els dolents i vivint-la en plenitud i sobretot amb joia, l'hem de mostrar a la nostra societat que defuig, ignora o menysvalora la bona nova de la salvació en Jesucrist. Sempre proposant, mai imposant. En paraules de Benet XVI: «l'Església no imposa, sinó que proposa lliurement la fe catòlica, sabent bé que la conversió és el fruit misteriós de l'acció de l'Esperit Sant. La fe és do i obra de Déu. Precisament per això està prohibida qualsevol forma de proselitisme.» (*Als bisbes de l'Àsia central* 2 d'octubre de 2008). Hem d'evangelitzar amb la nostra vida, amb la nostra manera de viure la fe, tal com diu el Concili Vaticà II: «Onsevilla que Déu obre la porta de la Paraula per anunciar el misteri de Crist a tots els homes, confiada i constantment cal anunciar al Déu viu i a Jesucrist enviat per a salvar a tots, a fi que els no cristians obrint-los el cor l'Esperit Sant, creient es converteixin lliurement al Senyor i s'uneixin amb sinceritat» (*Ad Gentes*, 13).

Vinc a Girona per compartir amb vosaltres l'esperança. Els creients hem de ser homes i dones d'esperança, missatgers de l'esperança, d'aquella esperança que ens ha donat l'obra redemptora de Crist que fent-se home, patint com nosaltres, morint com nosaltres, ha vençut la mort i ha obert a tota la humanitat les portes de la vida. Però no ens hem de limitar a tenir esperança en la vida eterna, tot i que sigui l'objectiu final de la nostra fe, l'hem de viure i transmetre també avui, ara i aquí. En un món on hi ha tanta necessitat d'esperança, de mirar més enllà d'allò immediat, hem de ser capaços d'esperançar al món. En paraules del Papa Francesc: «L'optimisme defrauda, l'esperança no! La necessitem molt, en aquests temps que semblen foscos, on a vegades ens sentim perduts enfront del mal i la violència que ens envolta, enfront del dolor de tants germans nostres.» (*Audiència general* 7 de desembre de 2016). I hi ha molts dolors, hi ha moltes guerres que recorren el món, a les portes de casa nostra i tantes altres que ja ni acaparen l'atenció dels mitjans de comunicació; guerres que generen mort, èxodes de població, dolor i pobresa. També les altres guerres que no definim com a tals però que empenyen milions de persones a fugir de situacions on han perdut tota esperança de poder viure i cerquen de sobreviure trucant a les portes del nostre món que sovint fa orelles sordes al seu clam, quan no directament els rebutja, confina o retorna a la seva desesperació i els empeny a la mort. I no oblidem als desesperançats de “la porta del costat”, que han de ser l'objectiu prioritari del nostre interès.

Vinc a Girona per practicar amb vosaltres la caritat. Perquè la fe sense esperança no és fe i l'esperança l'hem de mostrar mitjançant la caritat. Com escriu sant Jaume: «la fe si no es demostra amb les obres, tota sola és morta.» (Jm 2,17). L'Església ha de mostrar, mostra ja de fet en molts àmbits ho sabeu prou bé, la seva fe en obres concretes per tal de donar esperança als qui o bé l'han perduda o bé estant en camí de perdre-la, defraudats per una societat que no vetlla per tots i n'oblida a alguns, precisament als qui estan més necessitats d'atenció, siguin de casa o vinguin de lluny.

L'Església viu un procés sinodal que en la seva fase diocesana a Girona sota el guiatge del bisbe Francesc que tant ha treballat per aquesta Església, ha donat bons fruits de reflexió, ara cal que els doni com a Església universal. Sinodalment doncs hem de viure la fe, compartir l'esperança i practicar la caritat. Com dieu en la síntesi de la fase diocesana del Sínode, que faig també meva, cal «trobar noves maneres de sintonitzar amb la gent i caminar amb tothom, viure el temps present com una oportunitat més que com una amenaça intimidant i superar l'obsessió per la uniformitat.»

Vinc a Girona per servir la vostra Església, que ara és ja també la meva. Ho faig conscient de les meves febleses tant físiques com morals, com escriu sant Benet a la Regla, convençut de que si no caminem tots junts res no podrem assolir, cert de que em cal la vostra pregària, el vostre consell i el vostre ajut per a conèixer més de prop que vol Déu de nosaltres i que vol que aportem com a Església de Girona al conjunt de l'Església i al món que ens envolta, nosaltres que som, no ho oblidem mai, també part del món.

Vinc a Girona des de la Catalunya nova, vinc a la vostra terra, que és ara la meva terra, des d'un monestir símbol espiritual i cultural per a Catalunya, vers un país ben arrelat en la nostra història i en la nostra identitat amb una personalitat definida i que és alhora terra

d'acollida per a tants. Ens uneix una mateixa fe, esperança i caritat i a partir d'avui un caminar junts amb l'ajut del Crist al qual no hem d'anteposar mai res al seu amor (Cf. *Regla de sant Benet* 7,21).

Per a tots els qui viviu en aquestes comarques, del Gironès a l'Empordà, de la Garrotxa a la Selva, del Maresme al Pla de l'Estany, els qui integrem l'Església de Girona, vivint amb profunditat la nostra fe, voldríem ser missatgers d'esperança i testimonis de caritat.

Que sant Félix i el bisbe sant Narcís ens hi ajudin i amb ells la nostra Mare Maria sota tantes advocacions venerada.

Amb tot el meu afecte i estima per a tots els qui viviu en aquestes terres i us prego que m'accepteu com un més de vosaltres, com un gironí més, i al poble de Déu que peregrina a Girona us demano que no us oblideu de pregar per mi com jo ho faig ja per vosaltres.

† fra Octavi Vilà Mayo
Abat de Santa Maria de Poblet i bisbe electe de Girona.